

Brændende kærlighed

Rose har placeret sig lige foran mig og ser intenst på mig, mens hun jokker lidt frem og tilbage over pc'ens taster. Det er tydeligt, at hun vil gøre en indsats for at forhindre mig i at gå i gang med det, som jeg nu endelig har taget mig sammen til, nemlig at skrive en beretning til DSO-bladet om den frygteligste dag i vores liv. Det vil være *meget* bedre at snakke lidt med hende, smånusse lidt og i øvrigt leve i nuet. Hun har sikkert ret, men jeg har jo *lovet* at skrive om det.....

Der er stor kærlighed og et stærkt bånd mellem Rose og mig. Vi er begge sluppet ud af et brændende hus efter at have været i overhængende livsfare. For et år siden havde jeg 6 katte, og af dem har jeg nu kun Rose tilbage. Med sin intense stemme og insisterende tilstedeværelse er hun en daglig påmindelse om et liv, der var – og et liv, der fortsætter.

Der er historier, som næsten skriver sig selv. Historien står i kø og kommer dansende for at forme sig i glade sætninger, der fortæller om sjove hændelser eller gode oplevelser, som det er dejligt at dele med andre. Sådan nogen har jeg med stor fornøjelse skrevet mange af til bladet.

Denne her er tung at få hul på, for den tvinger mig til at tænke tilbage til den 16. juli 2011, hvor mit hus brændte, og jeg mistede næsten alt. Jeg kan alt for let genkalde mig den knugende følelse af chok og rædsel, da jeg fik at vide, at min elskede Talisker var omkommet i branden. Da

gik verden næsten i stå, og den var svær at få i gang igen.

At stå på gaden og se sit hus omspændt af flammer og vide, at der er 6 katte derinde, er en følelse så uvirkelig, at den næsten ikke kan beskrives.

Man skal have oplevet det for at fatte det, og selv da kniber det. Hektisk aktivitet var der. Brandmænd og indsatspersonale arbejdede dygtigt og effektivt, og de fik faktisk reddet 4 katte ud, som de evakuerede ind på naboens badeværelse. Jeg stod paralyseret og tænkte kun på, at de havde fortalt mig, at en kat var død, og jeg vidste ikke, hvem det var.

Gode venner kom ilende til med hjælp og støtte. Heide og hundevende Lis kom med transportkasser, og da de 4 katte blev hentet ud fra naboen, blev det klart hvem, der var kommet og hvem, der stadig var inde i det brændende hus: Rose!

Solveig kattedasser insisterede på, at Rose skulle ud, koste hvad det ville! Hun trodsede brandfolkenes protester og gik ind i huset med en transportkasse i hånden, en hjelm på hovedet – og en brandmand i hælene. Der kan ikke være flere levende derinde, lød det. Et kæmpestort sus gik derfor gennem alle de sammenstimlede, da der pludselig lød et gennemtrængende ææærwww på vej ud af huset. Rose var reddet!! Solveig havde fundet hende under et gulvtæppe i havestuen sammen med hendes elskede blå kanin. Det var et bevægende øjeblik, da de kom ud, og folk både klappede og græd.

Så vidt, så godt – men situationen var jo håbløs. Jeg stod i bogstaveligste forstand på gaden med 5 katte og havde brug for akut hjælp. Men som ordsproget i sin visdom siger: Når nøden er størst, er hjælpen nærmest.

Kun to dage ligger der mellem disse to fotos

Heide tilbød at tage Romeo og Norma killing med hjem indtil videre, og selv fik jeg mulighed for midlertidig indkvartering hos min gode veninde Alison sammen med de 3 andre katte, Cherubino, Lurifax og Rose. De næste hektiske dage blev brugt til at finde en løsning, som kunne bære gennem de mange måneder, det ville være at genopbygge det helt udbrændte hus. Og det viste sig, at det stort set er umuligt at blive genhuset sammen med katte. Hoteller, lejligheder – whatever – du er selv velkommen, men dine katte er ikke!! Til sidst lykkedes det mig at finde husly hos en katteven, som tilbød at rømme sit soveværelse med tilhørende wc, og der kunne jeg rykke ind med mine katte. Der var helt klart kun plads til højst 3 katte, så tunge valg måtte træffes. Heldigvis ville Pia Holmberg-Hansen gerne overtage lille Norma, og Cherubino fandt også et godt nyt hjem. Således befandt jeg mig fra midten af august med 3 katte i en slags babylonisk fangenskab med adgang til bad og vaskemaskine og indstillede mig på at afvente bedre tider.

I oktober måtte jeg sige farvel til 13-årige Lurifax, som fik akut nyresvigt, og så havde jeg 2 katte tilbage, Romeo og Rose. Før branden havde de ikke kunnet tåle hinanden, men ulykken forenede dem, så de faktisk fik det rigtig godt sammen.

Og månederne slæbte sig af sted.
Salmen med de trange tider, der

Rose med sin blå kanin

Skuld Åmand med Piltoft's Irmelin Rose

langsomt skrider, blev uhyggeligt aktuelt. Men så – **endelig** – den 20. marts kunne vi vende tilbage til et helt nyt hus.

I mellemtiden havde jeg købt Skuld Åmand af Susanne Qvick, og han havde været i afventende pleje hos Beth, indtil det store øjeblik kom, hvor vi alle kunne samles i indflytterlykke.

Romeo og Åmand fandt hinanden næsten omgående, men lykken blev kortvarig, for i løbet af få dage blev Romeo så syg, at han måtte indlæg-

ges akut. Hans nyrer satte helt ud - stress, sagde dyrlægen. Og således måtte jeg også tage en smertelig afsked med ham.

Rose og Åmand – det var en rigtig dårlig cocktail. Rose var også stresset over det nye hus og gemte sig jævnligt i en flyttekasse, hvor hun helt bogstaveligt lukkede låget efter sig, og Åmand var jo bare en unghan, som helt åbenlyst manglede selskab. Når Rose viste sig, jagtede han hende, og

det var en uholdbar situation. Så øvelsen her i foråret er gået ud på at finde en siameser "til Åmand", så han kunne få en at lege med, og Rose kunne få rum til sig selv og sit liv nr. 2.

Og minsandten - i Pias kuld var der lige en lille dame, som var tæt på at kunne flytte hjemmefra på det helt rigtige tidspunkt, og således trådte Lara pludselig ind på vores scene og har allerede skabt en fin balance i familien.

Rose er faldet til ro i det nye smukke hus, og vi føler os efterhånden hjem-

me. Livet går videre, hvad jeg indimellem godt har kunnet tvivle på.

Rose blev ikke færdig med at opdrage den blå kanin i det gamle hus, så hun fortsætter med stor energi i det nye. Og hun er tydeligt lykkelig igen.

Lise Vigsø

Rose lykkelig med Lara